

[Horn.]

strege betydningen af, at vore lande — og her tænker jeg på de lande, som står bag SAS — ufravigelig fastholder, at produktionsmulighederne for SAS ikke begrænses, men tværtimod styrkes mest muligt. Der er ikke så forfærdelig megen mening i, eller jeg vil hellere sige, der bliver mindre mening i, at vi investerer så meget i lufthavne, hvis vi ikke vedstår nogle af de forudsætninger, der foreligger for, at vi går ind i disse investeringer. Investeringer i lufthavne er jo nødvendige, og som det fremgår af beretningen fra storlufthavnsudvalget, haster det meget med en beslutning om Saltholmplanen og med at få dette arbejde i gang. Med hensyn til denne som andre statslige regionale lufthavne må vi holde for, at vi følger det princip, som vi har haft og har, og som der er enighed om i Norden: at der må være driftsbalance inden for disse lufthavne inden for en halv snes år, og derefter må de begynde at afvikle den kapitalinvestering, der ligger tilbage.

Disse synspunkter kan jeg vel i og for sig konkludere i ønsket om, at vi beslutter os til at drive, hvad jeg vil kalde transportpolitik. Jeg mener, at ministerens redegørelse i allerhøjeste grad giver udtryk for, at regeringen og ministeren er indstillet på, at vi skal drive transportpolitik her i landet, sådan som jeg har forsøgt at gøre det gennem flere år, selv om vi ikke umiddelbart kan sammenligne vore transportproblemer med de store landes, bl. a. fordi fjerntrafikken hos os er noget ganske andet end f. eks. i England og Tyskland, hvor de nu bevidst driver transportpolitik ud fra samme grundsyn, som jeg her har gjort mig til talsmand for. Med andre ord: vi står over for et valg, når vi taler om transportproduktion.

Vi er enige om, at i fremtiden må der være mindre spredning i motor- og hovedvejsinvesteringerne — en appel, som styrelsen kender fra min tid som minister. Det kræver til gengæld, at grundlaget, som skal bære denne nye politik, ud fra en transportøkonomisk forskning er sikkert, og derfor kan jeg på ny udtrykke min glæde over, at min efterfølger har foranlediget, at en sådan forskning er kommet i stand. En mindre spredning og en større koordination må være målsæt-

ningen, hvilket vel også er en væsentlig motivering for ministerens redegørelse. Jeg synes, man gentagne gange støder på den tankegang, at gennem en større koordination kan vi spare penge og få en større nyttevirkning af de penge, vi investerer. Vi forstår, at regeringen har til hensigt at nå dette mål ad flere veje, bl. a. ved en ændret byrdefordeling ved vejrefusionerne, som vi vel fra alle partiers side har været klar over måtte komme, og ved en ændret motorbeskatning, som jeg nogle gange har gjort mig til talsmand for i det seneste par år. Jeg er meget taknemlig for, at trafikministeren, og jeg må hermed forstå regeringen, er indstillet på at se, om vi ikke kan få en ordening på det område, som vil være til gavn for vor nationaløkonomi og for transportsektoren som et selvstændigt økonomisk område. Vil vi føre transportpolitik, hvad vi altså ønsker, og investere efter effektivitet og nyttevirkning, kommer vi ikke uden om at søge en del af de tunge transporter flyttet fra vejene over på jernbanerne.

Til støtte for denne politik kommer så de faste anlæg over bælt og sund, som vil have stor betydning for statsbanerne og for Svenska Järnväger og naturligvis vil være af betydning for skinnetransporten i hele Europa, en målsætning, som jeg har indtryk af at alle europæiske lande er stærkt indstillet på. Jeg må måske her indskyde som en parentes, at vi skal vel ikke blive forbavset, hvis H—H linjen med en jernbanetunnel pludselig optræder som den sorte hest i hele dette spil.

Om finansiering og investering i denne sektor kan vi være enige i, at det næppe er realistisk at vente ekstra bevillinger til vejformål, hvor fornuftigt det i øvrigt kunne være at afsætte ekstra penge til udbygningen af vore veje. De mange andre sektorer, vi skal investere i, uddannelses-, socialsektoren osv., er vel just ikke indstillet på at vente på, at deres tur først kommer, når disse ting her er klareret. Vi må vel regne med, at det bliver nogenlunde som hidtil, at de penge, der er afsat, fordeles mellem disse parter. At vi så, hvad jeg er enig med ministeren i, kan fordele disse penge noget bedre, er en anden sag. Det kan vi tilsige fuld støtte til.

Derimod bliver det jo nødvendigt, at vi låner penge til de store, faste anlæg, altså